Michaela Mitroci
ZA HRANICÍ FANTAZIE

Za hranicí fantazie

Michaela Mitroci

S trochou fantazie je možné vše…
třeba zažít lásku jako z románu.

KAPITOLA 1.

Dobrý den, jmenuji se Rolfová, Sára Rolfová. Dobrý den, jsem Rolfová Sára. Dobrý den, jsem Sára. Snažím se připravit si svou první větu pro začátek pohovoru.

Jsem zvědavá, kdy se dostanu na řadu, jelikož první uchazeč nebo uchazečka o místo je uvnitř kanceláře už více jak půl hodiny. Zajímalo by mě, kdo tam tak dlouho zdržuje, protože s každou další minutou, začínám být více a více nervózní.

Jsme tu ještě tři. Prohlížím si nenápadně svou konkurenci. Dvě ženy sedící naproti mně na gauči, se zdají být naprosto v klidu. Starší z nich musí být aspoň přes padesát. Ani na okamžik nezvedla oči od knihy a při čtení otvírá ústa, jako by ji četla nahlas. *No tak babi, tohle není časopis o pletení,* pomyslím si při pohledu na prošedivělou babičku. Druhá, pěkná mladá blondýna, která se celou dobu neodtrhla od svého telefonu, mi připadá jako těžší soupeř. Modlím se, aby pohovor nevedl chlap.

Na shledanou, ozve se konečně těsně za dveřmi kanceláře. Zírám na ně v očekávání, kdo vyjde ven. Dokonce i blondýna zvedla oči. *A to je jako co? Tohle přeci nebyl konkurz na modela!* Ačkoliv se zrovna loučím s vysněným místem, musím uznat, že ten chlap je vážně kus. Všechny tři nás obdaří milým úsměvem, popadne z věšáku svůj černý kabát a ještě jednou se podívá na blondýnu. Spokojeně si prohrábne kaštanové vlasy a odejde.

Babča odkládá svou knihu a s heknutím se zvedá z gauče. Vzápětí mizí za dveřmi kanceláře. Sleduju, jak blondýna vytáhne z kabelky drahou voňavku, kterou postříká místo, kde ještě před chvílí seděla ta postarší dáma.

„Už jsem myslela, že si budu muset přesednout," vysvětluje mi, když si všimne, že na ni hledím se zdviženým obočím a své vysvětlení doplní mávnutím ruky před nosem.

„Aha." Sleduju, jak si uklízí luxusní parfém zpátky do kabelky… do luxusní kabelky. Vrací se ke svému telefonu a spokojeně vdechuje silnou vůni.

Abych si ukrátila čas, bloudím dál očima po místnosti… *á, akvárko, prima.* Pozoruju dokonale čistou vodu plnou bublinek vycházejících ze vzduchování. Po několika minutách začínám mít dojem, že je voda tak čistá, že se do ní někdo obával dát ryby. Stoupnu si a jdu blíž, odhodlaná tu rybu najít. Koukám přes průhlednou stěnu, oči nalepené na skle, ale nic. Zaťukám, abych ji vystrašila – opět žádný pohyb.

„Včera chcípla," ozve se blondýna za mými zády.

„Cože?" Hledím na ni nechápavě.

„Ta ryba… včera plavala břichem vzhůru," opakuje mi, jako bych byla retardovaná a rukou naznačuje mrtvou rybičku.

„Jak to víte?" valím oči.

„Byla jsem tu včera za tátou. Zrovna ji vyndávali."

„Váš otec tu pracuje?" Stále nechápu.

„Jo, dělá tu ředitele," prohodí jakoby nic.

„A vy jdete na ten pohovor?“ Ukazuji prstem na dveře kanceláře.

„Hmm, už to tak vypadá,“ protočí oči.

Hmm, už to tak vypadá, že se loučím se svým vysněným místem redaktorky podruhé. O minutku později vychází *babička.* Něco si mumlá, ale není jí rozumět. Usadí se na stejné místo, kde seděla předtím, aby si zkontrolovala své doklady, během čehož několikrát znechuceně nasaje navoněný vzduch a nakonec odchází.

„Víte co, jděte vy,“ prohodí blondýna jakoby nic. „Myslím, že o to místo máte mnohem větší zájem. Navíc se to trochu protáhlo a já mám za pár minut rande. Takže vám přeju hodně štěstí a Haně vyřiďte, že se mi udělalo špatně.“ Uklízí svůj telefon, obléká si kabát s kožíškem a s mávnutím opouští místnost. Na poslední chvíli za ní vykřiknu poděkování.

A je to tady, je to tady, je to tady… Rychle vytáhnu z tašky zrcátko, abych zkontrolovala svůj obličej. S radostí zjišťuju, že vlasy stále drží v drdolu a ta trocha rtěnky zůstala tam, kde měla. Napadne mě, že bych dokonce mohla trochu té červené přidat. Jsem přeci odvážná sebevědomá žena. Levnou červenou rtěnkou, která doposud neprošla zátěžovým testem, přejíždím své rty. Párkrát je otřu o sebe a s úsměvem vyrážím do kanceláře.

Žena za stolem na mě zmateně hledí, pravděpodobně očekávala blondýnu. Přesto k ní dojdu a chystám se představit.

Dobrý den, jsem Sára Rolfová. Zopakuju si naposledy v hlavě, než otevřu ústa, abych to řekla nahlas. *Úsměv a jdu na to!*

„Máte na zubech rtěnku," upozorňuje mě žena ve středním věku, bez jakékoliv známky líčení.

„Aha, hmm… děkuji," znovu tahám z kabelky zrcátko a balíček papírových kapesníčků. Drhnu své zuby, přičemž rozmažu i zbytek rtěnky, který zůstal na rtech. *Proboha, vypadám jako nepovedený klaun.* Otáčím se k ženě zády, vytahuju lahev s trochou neochucené minerálky a polévám s ní další kapesník. Snažím se smýt pozůstatky červené pod svým nosem a na bradě. Nakonec se mi daří dostat barvu dolů, samozřejmě spolu s pečlivě upraveným make-upem. Odkládám zrcátko a posledním suchým kapesníčkem stírám zbylé kapky vody. Celá rudá, tentokrát kvůli trapné situaci, se otáčím zpět k ženě. Snažím se nasadit zpátky svůj úsměv.

„Ještě vám tam zůstal kousek kapesníčku." Ukazuje na mou bradu. *Do háje. Blbý papírový kapesníky, proč se musí tak trhat?* Dlaní si přejedu po bradě a zůstane mi v ní bílá kulička. Nevím, kam s ní, tak si ji strkám do tašky.

„Omlouvám se," hlesnu.

„V pořádku, posaďte se, prosím," vyzve mě klidným, vážným hlasem a já se obávám, že na mé pečlivě připravené představení již nedojde. „Takže, ve svém životopise uvádíte, že jste spisovatelka." Hledí do počítače.

Jo, jasně, co na tom, že mi ty knihy nikdo nevydal. Přece tam nenapíšu, že prodávám v butiku s oblečením, když se jdu ucházet o místo v redakci jednoho z nejčtenějších magazínů.

„Ano, miluju psaní," snažím se znít opravdu nadšeně a zároveň se vyhnout přímé odpovědi.

„A mohu se zeptat na názvy vašich knih? Ještě jsem o vás neslyšela." Prohlíží si mě přes obroučky brýlí. Nepanikařím a vyjmenovávám názvy tří knih, které mám uložené v počítači. „Dobře, děkuji. Ráda si je přečtu," pousměje se.

„Mohu vám je poslat," nabídnu jí.

„Není třeba, ráda do knih investuji, koupím si je," ujišťuje mě.

„No, to asi nepůjde," zamumlám.

„Jak to myslíte?" zarazí se a vyčkává na mé vysvětlení.

„Ony ještě nevyšly, ale do budoucna se to jistě změní. Opravdu si nemyslím, že by to bylo to nejhorší, co kdy kdo napsal," panikařím a už zase moc melu.

„Dobře, nechme to být." Kliká do počítače poznámku. „Píšete, že přispíváte do jednoho internetového magazínu. Mohu se zeptat, o jaký magazín se jedná?" Slyším, jak pod stolem poklepává podpatkem, zatímco já rudnu až za ušima.

„Ehm… web se jmenuje *poteseni.cz*."

„A čím se ten magazín zaobírá?" vyptává se dál a já mám chuť utéct.

„Víte, rozebírají se na něm různé věci," odmlčím se, „jako třeba sex, erotické pomůcky," odkašlu si, „lubrikační gely, kondomy…" *Jéžiš, to je ponižující.*

„To vás zajímá?“ Zírá na mě, div jí nevylezou oči z důlků.

„Já jenom píšu recenze,“ vyhrknu bez přemýšlení. „Tedy ne, že bych ty věci zkoušela, jenom si o tom vždycky najdu něco na internetu. Zkouší to jiní.“ Modlím se, ať už to utrpení skončí.

„Já myslím, že už vás tu nebudu déle trápit. Velmi vám děkuji, že jste přišla.“ Stoupá si a nabízí mi svou ruku, kterou vděčně přijímám.

„Děkuji za vaši trpělivost. Asi to nedopadlo moc dobře, že?“ Hledím na ni očima loudícího psa.

„Ne, ani moc ne,“ ušklíbne se.

„Tak tedy hezký den,“ popřeju jí a opouštím kancelář. Na chodbě se rozloučím s prázdným akváriem a svým nesplněným snem. Zdá se, že ze mě redaktorka zase nebude…

KAPITOLA 2.

Zazvoním na zvonek, ale nikdo neotvírá. Zkusím to znovu, a když ani to nevyjde, začnu zběsile bušit do dveří, odhodlaná se dovnitř v případě nutnosti probít.

„Babi, to jsem já – Sára!“ *Jsem zmrzlá, hladová a naprosto zoufalá,* chce se mi dodat, ale to už slyším šramocení klíče v zámku. „Ahoj, babi,“ letmo ji obejmu.

„Ahoj, Sáro,“ usmívá se vřele. „Stalo se něco? Jsi nějaká smutná?“ začne se vyptávat hned, jak se usadím na starý chlupatý gauč.

„Jo, vlastně ano,“ povzdechnu si, protože přesně z toho důvodu jsem tady.

„On se s tebou zase rozešel?“ ptá se s vševidoucím pohledem.

„Nikoho nemám, babi,“ oznamuju jí sklesle.

„A co ten Filip, nebo jak se jmenoval?“ nevzdává se.

„S tím jsem chodila na střední, a navíc jsem mu dala kopačky já.“ Snažím se aspoň trochu zvednout své sebevědomí, které je po dnešku pod bodem mrazu.

„Ani se ti nedivím, když si vzpomenu, jak tě tu tehdy vyhodil. To byl tedy gentleman, ani ti nepomohl dolů.“ Otáčí se a jde do kuchyně.

„Přivezl mě na motorce. Kdyby z ní slezl první, nejspíš by spadla.“ Vydám se za ní a při tom se snažím vysvětlit, že tohle nebyl důvod našeho rozchodu. Ani se neptá a nandává mi na talíř

pečené kuře s kaší. Už jen z představy, že se konečně najím, se mi sbíhají sliny.

Babička mi podává naložený talíř a já se usadím k velkému stolu, u něhož nás kdysi sedávalo mnohem, mnohem více. Zvlášť v době, kdy jsme zde jako děti trávily velkou část prázdnin. Co vím, tak nyní se tu bratranec se sestřenkou skoro neukážou a můj bratr přijede jednou za půl roku s matkou.

„A víš, čím to je?“ pronese zrovna, když oždibuju maso z malého stehýnka.

„Co čím je?“ nerozumím, na co se ptá.

„Že nikoho nemáš,“ upřesňuje svou otázku, zatímco se snažím připravit na její novou teorii.

„Ne, to vážně netuším.“ Nemám sílu jí vysvětlovat, že jsem děsně nespolečenská a neumím se s nikým seznámit.

„Sukně, zlatíčko. Můžou za to sukně.“ Snažím se pochopit, kam tím míří, když mě zkoumá očima. *Já přeci na sobě žádnou sukni nemám.* „Podívej se na sebe, copak myslíš, že se nějakýmu chlapovi chce do těch kalhot dobývat? To, když jsem já byla mladá, tak jsme všechny nosily sukně. V devatenácti si mě dědeček vzal a ve dvaceti se mi narodila tvoje maminka. Kolik ti vůbec je, Sárinko?“ zeptá se zcela vážně.

„Dvacet sedm.“ Zdvihnu obočí a vyčkávám na její reakci.

„Měla bys začít nosit sukně, děvče,“ poradí mi s úsměvem, načež mě pohladí po vlasech. „A jak se vůbec má Anička? Tvá sestra tady dlouho nebyla. Vždycky přijede, jen když něco potřebuje.“

V rodinných vztazích má babička trochu chaos, za což může začínající stařecká demence. Zatím to ale není tak hrozné. Maximálně si vás s někým splete.

„To je má sestřenice, babi. Já mám přeci bratra… Petra," uvádím věci na pravou míru.

„Vážně?" podiví se. „Nejste si vůbec podobní," pokrčí rameny, jako by to vysvětlovalo její mýlku.

Každopádně má pravdu. Bratr je hnědovlasý a modrooký, naprostá kopie našeho táty, naproti tomu já jsem hnědooká blondýna, která zdědila barvu očí po matce a odstín vlasů nejspíš právě po babičce.

„Ty vlasy máš ale po mně," promluví, jako by mi četla myšlenky. „Pojď, něco ti ukážu," vybídne mě. Odnesu prázdný talíř na linku a pokračuju za ní do obýváku.

Vcházím právě ve chvíli, kdy vytahuje polorozpadlou krabici z ještě rozpadlejší truhly. Samozřejmě vím, co je uvnitř, přesto se spokojeně usadím a vyčkávám, než mi ten svůj poklad přinese. Všechny babiččiny vzpomínky v jediné krabici. Viděla jsem ty fotky snad tisíckrát, ale mám pocit, že mě nikdy neomrzí. Odklápím víko, zatímco babička opět mizí v kuchyni, aby se vrátila s lahví červeného vína a dvěma pohárky, které už taky něco zažily.

Pohodlně se usazuje vedle mě a podává mi sklenky, které naplní jen z poloviny. Nejspíš, abychom ty fotky nepolily.

Na začátek si připijeme, než babička sáhne po první fotce ležící na vrchu. Je na ní jako malá holčička, koupající se v kovové

vaně na podivně zarostlé zahradě. S úsměvem mi podává fotografii a sama sahá po další.

„Podívej, to je tvoje maminka," ukazuje mi obrázek, kde drží v náruči maličké baculaté miminko. „Tady je s dědečkem. Byly jí tři roky, zrovna jsme zasadili třešeň," ukazuje mi na malý stromek v pozadí další fotografie a je na ní zřetelně vidět, jak ji ten návrat do minulosti dojímá. Sama sáhnu do krabice, ze které vylovím jednu ze svých oblíbených fotek – babiččinu svatební.

„Byla jsi krásná nevěsta," stisknu jí ruku a ona mi věnuje potěšený úsměv.

„Vidíš ty vlasy?" ukazuje prsem na pečlivě upravené vlnky. „Já říkala, že máš barvu po mně," pronese hrdě.

„Vždyť je to černobílé," koutky mi cukají. Mám co dělat, abych se nerozesmála.

„A ty že chceš být spisovatelka? Vždyť nemáš žádnou představivost," zakroutí nevěřícně hlavou.

To už se neudržím a vybuchnu smíchy. *Díky, babi, přesně tohle jsem potřebovala.* Směju se, až se popadám za břicho, aniž bych to mohla zastavit. Vnímám, jak ze mě opadá všechen ten stres dnešního poledne a jsem své drahé bábi neskutečně vděčná. Přesně pro tohle jsem sem přijela.

Pokračujeme v prohlížení fotografií, dokud není krabice prázdná, stejně jako lahev vína. Když máme splněno, za okny je už tma. Loučím se s babičkou tak akorát, abych stihla vyběhnout na zastávku před barákem dřív, než se řidič rozhodne nezastavit. Z okna autobusu mávám své zachránkyni, která stojí ve dveřích,

dokud vůz nezmizí za zatáčkou. Lehce ovíněná sedím nalepená na sklo. Zírám do tmy a představuju si, jak mě sexy svalnatý chlap přitiskne ke stěně té rozpadlé budovy, kterou zrovna míjíme, a začne mě vášnivě líbat. Hrubě si bere všechno, protože ví, že po tom toužím. Chci se ho dotknout, ale on popadne mé paže, které svou silnou rukou přišpendlí ke zdi nad mou hlavou, načež se vrhne k mému krku, který začne líbat a sát… saje příliš citlivou kůži přesně v místě tepny. *Ach… ach. Do háje, nevzdychla jsem nahlas, že ne?*

Otvírám oči právě v okamžiku, abych zachytila pohled postaršího muže, sedícího na protější sedačce. Usmívá se na mě a uznale pokyvuje hlavou. *Nejspíš jsem opravdu vzdychla nahlas.* Celá rudá se otáčím tak, aby mi nebylo vidět do obličeje. Modlím se, aby brzy vystoupil nebo aspoň nevystupoval na stejné zastávce. Zdá se, že mám štěstí, protože při dalším zastavení se zvedá, cestou na mě mrkne, a poté opustí autobus.

KAPITOLA 3.

„Kde seš, Sáro?“ křičí Kat do telefonu, protože v pozadí zní hudba, kterou musí přeřvat.

Ve vteřině mi dochází, že jsme se dnes měly sejít v našem oblíbeném baru. Úplně jsem na to zapomněla. Naštěstí bar není daleko, takže nehodlám nic přiznat.

„Už jsem na cestě. Budu tam do deseti minut.“ Když poběžím jako sprinter.

„Super, už jsem se lekla, že jsi na mě zapomněla,“ *teatrálně si oddechne.*

„Jak tě to vůbec mohlo napadnout?“ snažím se znít dotčeně.

„Ani nevím.“

„Tak za chvíli. Zatím ahoj.“ Pokládám hovor, měním směr a dávám se do běhu.

Jakožto člověk bez kondice, navíc nabalená v zimním kabátě, dobíhám k baru celá zpocená. Polovina vlasů mi vypadla z drdolu a zbytek se sotva drží. Ještě, než vejdu dovnitř, vytahuju dnes už asi po milionté z kabelky zrcátko, abych se zbavila posledních sponek. Jakmile jsou pryč, pročísnu vlasy prsty. Z make-upu už moc nezbylo, ale jsem poučená a nehodlám to pokoušet s tímhle zatraceně malým zrcátkem. Naposledy se snažím zklidnit dech, než vcházím dovnitř.

Je pátek, takže je tu celkem narváno. Kat sedí na barové židli a vypadá jako vždy úžasně. Každá vlnka na jejích černých vlasech

se zdá být stejně velká. Dlouhé nohy jí vykukují zpod kožené minisukně a na jejich konci má nazuté perfektně padnoucí červené lodičky, které ladí s topem. Jestli se ovšem tomu malému kousku látky dá říkat top. Baví se s nějakým uslintaným chlapem, který jí zřejmě pro dnešní večer slouží jako peněženka.

„Ahoj Kat," vyruším ji zrovna v okamžiku, kdy se směje nějakému vtipu.

Ahoj Sáro," zajásá. „Pojď si přisednout, tohle je…"

„Nepůjdeme si sednout jinam?" Snažím se, abych nezněla příliš zoufale, protože s ní chci probrat svůj dnešní den. „Třeba do boxu, dokud je nějaký volný?"

„Jasně, jak chceš," vychází mi kamarádka vstříc a s mávnutím zanechává muže, se kterým popíjela, samotného na baru.

Společně procházíme kolem boxů a do každého nahlédneme. Většinou je už plno, ale nakonec máme přeci jen štěstí. Předposlední box je prázdný.

„Děje se něco?" vyzvídá okamžitě.

Díky soukromí se mi konečně podaří trochu se uvolnit, navíc mi Katrin nabízí svou skleničku, jelikož jsem si ještě nestihla objednat. Žíznivě se napiju studeného bílého vína.

„Asi jenom nemám svůj den," snažím se to omezit na co nejméně informací.

„Neměla jsi náhodou dnes ten pohovor?" vzpomene si.

„Hmm, hrůza, ani se dál neptej," zamumlám se sklopenýma očima a znovu se napiju. Čekám, že začne vyzvídat, ale žádná

další otázka nepřichází. „Ty se vážně nezeptáš?“ rozhodím rukama a Katrin se dá do smíchu.

„Bylo to tak hrozný?“

„Ještě horší.“ Vyprávím jí vše od svého příchodu, až po odchod.

V okamžiku, kdy ukončím svou zpověď, vydá se Kat na bar pro pití, protože *naše* sklenička je už prázdná, a mé kamarádce je jasné, že alkohol potřebuju. Jsem ráda, že jsem schovaná před zraky okolí. Možná si časem dovolím vylézt z úkrytu. Třeba za pár hodin.

Sleduju Kat, jak sebevědomě kráčí na vysokých podpatcích. Cestou na sebe upoutá pozornost mnoha mužů a ona to ví, proto svůdně kroutí boky a pohazuje černými vlasy.

Právě ve chvíli, kdy jí barmanka podává dvě plné sklenky, k ní přistoupí mladý kluk – ještě úplné kuře. Chvíli spolu vesele debatují, načež mu Kat ukazuje směr k místu, kde sedíme. Znamená to, že mé soukromí je v troskách.

„Jsem tady,“ podává mi skleničku a usadí se.

„Sama?“ nahlížím do prostoru za ní.

„Jo, čekala jsi někoho?“

„Co ten klučina?“

„Jasně, ten se možná zastaví později, teď nám ale koupil tohle,“ mrkne na mě.

„To je od něj milé, ale není na tebe moc mladý?“ dobírám si ji.

„Proboha Sáro, je mi jednatřicet, ne šedesát.“ Zaklepe si na čelo.

„A co ten s těma hezkýma vlasama, jak jsi s ním odešla minule? Už se nevídáte?“ vyptávám se aspoň na její sexuální život, protože ten můj v podstatě neexistuje.

„Marek? No, od té noci jsme se neviděli. Řekněme, že vlasy nebyly to jediné, co měl husté,“ tváří se znechuceně, ale vidím, že je jí do smíchu.

„Jak to myslíš?“ nenechám se odbýt.

„Třeba tak, že měl vlasy i na koulích,“ zašeptá a já se začnu dusit vínem, které mám zrovna v ústech. „No, ale to není všechno. Byla jsem nalitá, takže jsem to v noci nějak zvládla. Ráno to bylo horší. Probudila jsem se a cítila, jak mě něco šimrá na tváři. Byla ještě docela tma a já nebyla rozkoukaná, takže jsem si myslela, že jsou to jeho vlasy. Zajela jsem do nich rukou a říkám si, čím je asi myje, že jsou tak hebký. Každopádně jsem rozsvítila lampu a zjistila, že to nejsou vlasy, ale chlupy na zádech. Takový kožich jsem v životě neviděla,“ zvyšuje hlas a rozhazuje nevěřícně rukama.

„Aspoň mu teď v zimě není chladno,“ dáme se obě do smíchu.

„Jsi na řadě.“ Sune přede mě další vypitou sklenku. „Zkus to támhle,“ ukazuje někam k baru.

„Kde?“

„Támhle, podívej.“ Stojíme a zíráme na vcelku pohledného muže, který popíjí sám na konci pultu.

„A co je s ním?“ nechápu.

„Je tam sám, přece,“ vysvětluje mi.

„Aha.“

„Aha? Jaký aha? Koukej jít za ním. Nebo chceš být navždycky panna?“ zamračí se.

„Ale já nejsem panna,“ oponuju.

„Kdy jsi měla naposledy sex?“

„Já nevím, asi před dvěma… třemi lety, když jsem se opila do bezvědomí,“ přiznávám. „Moc si toho nepamatuju, ale myslím, že jsem s tím chlapem spala.“ Pokrčím rameny.

„No vidíš, to je totéž, jako bys byla,“ kroutí nechápavě hlavou nad mojí abstinencí. „Tak běž už, jenom si sedni vedle něj a dělej, že si chceš objednat panáka. Nemusíš s ním spát, můžete si jen pokecat a třeba z něj něco kápne.“ Vystrkuje mě z boxu.

Vydávám se tedy k vyhlídnutému muži. Podle instrukcí Kat si objednávám panáka, kterého muž opravdu zaplatí, načež spolu prohodíme pár slov, po kterých kupuju dvě skleničky a vracím se za Kat.

„Teda, to bylo rychlý. Tak co říkal?“ vyptává se nedočkavě.

„Chtěl tvoje telefonní číslo, prý se ti ozve,“ oznámím jí.

„Můžeš si za to sama, Sáro. Jsi taková kočka, ale působíš nedobytně, jak středověká pevnost,“ kritizuje mě. A nejspíš má pravdu.

KAPITOLA 4.

„Sáro? Žiješ?“

Kat? Kde to jsem?

Ležím na tvrdé zemi, přikrytá tenkou dekou a vůbec si nepamatuju, jak jsem se tam dostala. Mám pocit, jako by mě unesli ufoni, prováděli na mě pokusy a potom mi vygumovali paměť.

Celá zlámaná se posadím. Hlava se mi motá a bolí k prasknutí. Rozhlížím se okolo sebe, abych zjistila, kde mě ti zelení mužíci vysadili. U Katrin, *díkybohu.*

„Super, žiješ,“ odpoví si sama, když se jí nedostává odpovědi.

„Neměla bych?“ zamumlám zoufale, protože kromě hlavy nese následky popíjení i můj žaludek. *Ježíš, co to mám na sobě?* Tahám nevěřícně za mužské triko „Kat? Kde mám oblečení?“ Slyším, jak se z kuchyně ozve smích.

„Teda, ty máš asi pořádný okno,“ chechtá se. „Tvoje oblečení leží ve vaně. Je celý poblitý,“ vykoukne ze dveří s nožem v ruce. „Dáš si chleba?“ nabízí mi a zdá se, že ona rozhodně kocovinou netrpí.

„Ani se ke mně s tím jídlem nepřibližuj,“ varuju ji poté, co zkombinuje informaci o zvracení s nabídkou chleba. „Čí je to triko?“ nedá mi to a musím se zeptat na své *pyžamo*.

„To netuším," pokrčí rameny, zatímco snídá. *Snídá? Kolik vůbec je?* S radostí zjišťuju, že jsem neztratila kabelku. Vyndávám telefon, který ukazuje skoro dvě hodiny odpoledne.

„Proč spím vůbec u tebe?" Zírám na ni nechápavě.

„Třeba proto, že jsi nebyla schopná dojít domů po svých a mně se nechtělo nejdřív k tobě, abych se potom musela vracet."

„Hmm, jasně… chápu."

Hned poté, co zapiju prášek na bolest, se vydrápu na nohy a zamířím do koupelny. Při pohledu do zrcadla nestačím valit oči. Absolutně netuším kdy, ale někdy v průběhu večera jsem zřejmě znovu použila svou červenou rtěnku, která mi nyní skvěle nahrazuje i tvářenku.

Urychleně pouštím vodu a drhnu celý svůj obličej, ale rtěnka se jen tak nevzdává. Rozhlížím se kolem a hledám něco na odlíčení. *Kat toho přeci musí mít hromadu.* Konečně zahlédnu na vaně nějaký gel s nápisem *Face bla bla.* Bez váhání ho otevřu, vytlačím trochu průsvitné tekutiny do dlaně a pustím se do mytí. Jaké je mé překvapení, když se mi začnou lepit dlaně ke tvářím a víčka slepovat k sobě.

„Katrin? Co je v té tubě na vaně?"

„V jaké?"

„Takové té zelené?" Škvírkou mezi víčky si prohlížím obal, který už opět leží na svém místě.

„Jo, tohle, to je slupovací pleťová maska," oznamuje mi. „Proč?" To už ale stojí ve dveřích a může se potrhat smíchy.

„Odličovač je dole ve skříňce, kdybys ho náhodou hledala“ souká se sebe, zatímco se královsky baví.

„Dík,“ snažím se smýt ze svého obličeje polosuchý lepkavý sliz, což mi dá značnou práci. Výhodou je, že spolu se zbytky masky je pryč i rozmazaná rtěnka… stejně jako většina mojí kůže.

V zapůjčeném oblečení, které na mně trochu plandá, opouštím kamarádčin byt. Musím uznat, že mi čerstvý vzduch dělá dobře, proto se rozhodnu dojít domů pěšky.

„Ahoj, Tydýte,“ zdravím kocourka, který se mi proplétá mezi nohama. „Vydrž, hned ti dám najíst.“ Procházím úzkou chodbičkou rovnou do mého jediného pokoje, kde je malá kuchyňka, od zbytku prostoru oddělená dřevěným barem. Ze skříňky vyndávám kapsičku pro kočky, jejíž obsah vysypu do prázdné misky. Kocour se k ní okamžitě vrhne.

Obejdu bar a posadím se na gauč. Zapínám svůj notebook, kde na mě ihned vyskočí otevřený textový dokument. Čtu si poslední slova mého nového románu, který jsem začala psát teprve před týdnem.

Klarisa vyskočila na svého koně a cválala pryč od rodného panství. Mohou jí stokrát domluvit manželství, ale ona se nepodvolí, dokud nepozná pravou lásku. Provdá se pouze za muže, který dobude její srdce.

Přemýšlím o tom, kam vlastně teď Klarisa jede, protože sama nemám ani trochu ponětí, kde takovou lásku hledat. Zírám na obrazovku s prsty připravenými na klávesnici. Vzdávám to, doma mi to nikdy nemyslí. Sbalím notebook do černé brašny, nechám kocoura u jeho misky a vyrážím do své oblíbené kavárny, která se nachází jen pár minut odsud.

Je půl páté a venku už se opět stmívá. Procházím dlouhou hlavní ulicí, až na její konec, kde přímo na rohu vcházím do nevýrazné budovy. Jakmile vstoupím, ovane mě vůně kávy a vonných svíček. Přestože kávu nepiju, tuhle kombinaci vůní prostě miluju. *Můj stůl* – ten schovaný v koutě – je prázdný. Zamířím rovnou k němu, vysvléknu se z bundy a odložím ji do křesílka naproti, protože jsem si jistá, že zůstane volné. Položím před sebe notebook a čekám, až naběhne obraz. Mezitím ke mně přijde servírka, která je mou dobrou kamarádkou, jelikož sem chodím pravidelně už několik let.

„Ahoj, Sáro," zdraví mě s úsměvem. „To, co vždycky?"

„Ahoj, Moniko. Jo, děkuju, a ještě nějaký zákusek, prosím," požádám ji o cokoliv, protože můj žaludek naštvaně kručí.

Monika odchází a já otevírám rozepsaný text. Znovu přemýšlím, kam se teď Klarisa vypraví. Kde může hrdá, statečná a silná žena potkat muže svých snů? Minuty běží a já pořád civím do prázdna, z čehož mě vyruší až návrat servírky.

„Jak to jde?" pokládá na stůl konvičku plnou zeleného čaje a malý talířek s medovníkem.

„Nic moc… vlastně spíš nic, než moc," povzdechnu si. „Asi mi chybí inspirace. Jak dlouho jsi s Romanem, Moni?" upírám na ni pohled.

„Už dva roky," usmívá se zasněně.

„A kde jste se vůbec poznali? Kde se může osamělá žena seznámit?" vyčkávám na její odpověď s opravdovým zájmem.

„Co třeba tady?" Přejede pohledem prostory kavárny.

„Tady?"

„Jo, podívej. Vidíš ty dvě ženy?" Ukazuje na dvě starší dámy, klevetící u jednoho stolku. „Dříve sedávaly každá zvlášť, dokud jednou nebylo plno a ta v tom červeném si nemusela přisednout k té druhé. Od té doby se tu každý víkend schází. „A tamti," kývne do protějšího rohu k muži objímajícímu mladou červenající se ženu, „ti sem chodí vcelku často. Ta holka je jeho milenka," ušklíbne se.

„Aha. A ty? Jak ses seznámila ty?"

„Taky tady. Roman se mi nedávno přiznal, že mě často pozoroval z protější zastávky. Nakonec mu to nedalo a začal sem chodit na kávu, jen aby mě poznal. Byl tu tak často a vypil tolik kafe, že mi bylo brzy jasné, proč sem chodí. Bylo to hrozně roztomilé."

„To teda jo." Právě v tu chvíli se ozve bouchnutí dveří.

„Musím běžet, někdo přišel," odchází a já se vracím ke svému příběhu, odhodlaná využít informací, kterých se mi dostalo.

KAPITOLA 5.

Znovu se dívám na dvě postarší ženy, jak vesele debatují. Dokážu si živě představit, že budeme s Kat vypadat úplně stejně, až jednou budeme v důchodu. Já budu sama, protože jsem neschopná se seznámit a ona bude sama, jelikož se seznamuje až příliš a každý další muž jenom více prohlubuje její zklamání. Jedna druhou budeme konejšit, že je na tom někdo určitě ještě hůř. Přesunu pozornost k muži, který hladí po tváři svou milenku a společně vrkají jako dvě hrdličky. Raději se otočím, než začnu působit jako zoufalý šmírák.

Nalévám čaj z malé konvičky do vánočně zdobeného hrnečku, ze kterého se vzápětí začne kouřit. Odsouvám ho stranou, než vychladne, rozepnu si knoflíčky na rukávech, aby mě košile neomezovala v pohybu, a vrhnu se na psaní.

Klarisa se proplétala potemnělým lesem ve snaze nalézt úkryt, kde by mohla strávit noc. Svého koně musela zanechat v místech, kde se les stával téměř neprostupným. Únava lapala její mysl do svých sítí, proto když po několika hodinách vyčerpávající chůze spatřila v dáli světlo, myslela si, že sní. Čím více se blížila, tím více světel viděla. Konečně narazila na vesnici. Nasadila si na hlavu kápi a vydala se hledat hostinec, ve kterém by mohla v bezpečí přespat.

Brzy se jí podařilo najít nenápadnou budovu, ze které vycházel hluk. Stáhla si kapuci ještě více do tváře a vstoupila dovnitř. Nejprve prozkoumala očima okolí. Zdálo se, že tu bylo jen pár hostů, kteří se vesele bavili, občas něco zakřičeli, ale jinak byli zcela neškodní. Nikdo jiný než místní vesničané. Klarisa se usadila v rohu a vyčkávala, až dorazí šenkýřka. Měla ohromný hlad a vyschlý krk ji bolestivě pálil.

„Ehm, ehm," ozve se zakašlání a vytrhne mě z myšlenek. *Co si jako myslí?* Chystám se tvářit přinejmenším otráveně.

Zvednu oči, naštvaná na člověka, který mi přetrhl nit, a najednou nejsem schopná jediného slova – jenom zírám. Na mysli mi vytane fráze z filmu *Vrať se do hrobu*: „Tváříte se jako blbec, Jakoubku." Přesto zírám dál, přičemž sleduju pobavený výraz toho úžasného stvoření, stojícího vedle mého stolku. Hledí na mě neskutečně tmavýma očima a na rtech mu pohrává úsměv. Cítím, jak se mi zrychluje dech, přestože vůbec nechápu, co se to se mnou děje.

„Přejete si?" podaří se mi ze sebe vysoukat a zní to jako by mě škrtili.

„Nechtěl jsem vás vyrušit, ale nějakou chvíli vás už pozoruju a nemohl jsem si nevšimnout…" napjatě čekám, co se mi chystá říct. Představuju si, jak mi poví, že jsem tak úchvatná, že prostě neodolal a musel za mnou přijít… jak se mi vyzná, že se do mě na první pohled zamiloval. „… že si už nějakou dobu máčíte rukáv v čaji." Ukáže na mou pravou ruku, ze které visí kus

rozepnuté košile, celý zbarvený do zelena. Rychle ucuknu, abych zachránila zbytek látky, přičemž se mi podaří vrazit hřbetem ruky do hrnečku a jeho obsah rozlít po stole.

Muž pohotově popadá můj notebook, zatímco mi čaj stéká ze stolu na legíny. Vyskočím na nohy, zvedám talířek se zákuskem, který odsouvám na jediné suché místo a pak se natáhnu k neznámému pro svůj počítač. Letmo se při tom předání dotkneme prsty a mně se v tu chvíli zdá, jako by to trvalo celou věčnost. Znovu se mi zrychlí dech… tentokrát se však přidává i podivně příjemné svírání v žaludku.

„Děkuji," hlesnu. To už se k nám žene Monika s kýblem a mopem. Omluvně se na ni usměju. Během minutky vytře podlahu pod stolem a setře stůl. Když odchází, rádoby nápadně na mě mrkne, díky čemuž získám barvu pivoňky.

„Vypadá to, že vám dlužím čaj," pronese neznámý muž, stojící po celou dobu po mém boku.

„Ne, nedělejte si starosti. Byla to moje chyba," ujišťuju ho.

„Kdybych vám to neřekl, měla byste mokrý pouze rukáv, takhle," *vypadám, jako počůraná,* „máte mokré i kalhoty." Zkoumá mé tělo a já rudnu ještě více, protože u toho vypadá neskutečně sexy. Na takovéhle pohledy opravdu nejsem zvyklá.

„To nevadí, než půjdu domů, bude to suché," argumentuju, když mi najednou dojde, že toho krásného chlapa od sebe odháním. Vždyť on mě zve na čaj. *Jenže… co když mi chce ten čaj jen koupit a potom odejít?* Pořád na mě hledí těma pronikavýma očima, vyčkává nebo přemýšlí, nedokážu to odhadnout.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Za hranicí fantazie*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.